

Константин Величков
Към македонците

Поклон, о пряпорец свещен на свободата,
поздрав, о синове на майката земля,
които гордо тъй, с пушка и меч в ръката
– как верни бихте ней във нейните тегла –
на нейния призив с възторг се днес кълнете,
че до последний вий ще всички да измрете,
и тръгвате на бой при общий буен вик:
„Или свободни с ней във нейните обягъа,
ил мъртви до един във век за своите братя,
да няма веч тя син, те брат роб-мъченик!“

Посегнаха без страх над таз надежда мила,
що е крепила нас всред нашите тегла!
Но нек в опитване на своята мощ и сила
решават и крещят могущите в света!
О, слава вам, борци! От всите тез решенья
– смес отвратителни от мрачни промишленья –
пред ваший мощен вик на бой за свобода
на техний ужас едничкий грозни спомен
остая на светът – от труд така огромен –
за стойност, следствие и дира, и следа!

Народите спяха, когато се кроежът
ужасний сътвори и съд жесток над вас
изтече се без жал!... На пушките гърмежът
как в ден на страшен съд пробужда ги в ужас!
Пред ваший пряпорец, пред ваште сабли голи,
пред викът: „смърт ил край на нашите неволи“...
пред тая кръв света, която лейте днес
– как пред съдья-злодей им съвестта застава
и питат се в несвес: „Къде е нашта слава,
де й нашто минало, къде е нашта чест.“

На бой! И с глас гръмлив-гиганти разярени –
(где са преградите, високите стени,
на робството от теб, Европо, назначени?)
от Дунав до Вардар гори и планини
повтарят и реват, как нявга са ревали,
кат Крум и Самуил на бой са похождали.
На бой!... И всякой там в порив невъздържим
на своето сърце с възторг се отзовава:

„на братът, който днес с врагът се подвизава
и бори се, и мре, на помощ да вървим!“ ...

Напред, борци! О, вий на бой не сте калени
и виждате как кръв се лее първи път!
Но стъпите в борба, всички на смърт решени,
и жаждата за мъст изпълня всеки кът
на вашите сърца, и вражските пълчища-
страх, трепет и ужас за мирните огнища-
треперят пред смъртта и силата едва
от срам прикрива в тях страхът от вашто име! ...
Вий, за да бъдете дерзки, неустрашими,
вас водят длъжността и вашите права! ...

И вашата борба война е тя свещена
на български народ, подигнат цял на бран
за своята цялост, тя – кат свят залог – спазена
и под свирепий гнет на лютия тиран! ...
И Български й вулкан, солдати що изригва,
и всеки тичешком под знамето застигва
за тая славна чест в теб, родствена страна,
във теб, о родний край на Кирил и Методий,
кръвта си да пролей при викът славний, гордий:
„Живей, Българю, свободна и една!“

Ах, дълго си игра светът – на свободата
изменник, апостат – със нашата съдба!
Съединени ний във дните на теглата,
о, мрачно грееш ти, воскресла свобода,
когато в братски край тиранът йощ върлее!
На бой! И в таз борба врагът ак надделее,
то там, в злочестий край, осъдени за стръв
на тиранът презрен, светът що се озлоби
и пожела из нас да има още роби,
нек найде трупове, пустиня, прах и кръв!

Т. Пазарджик, 21 септ. 1878

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6319>]